

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 1 sierpnia 2022 r.

Poz. 5711

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NP-II.4131.1.191.2022.4

WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 20 lipca 2022 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały nr XLIII.307.2022 Rady Miejskiej w Koźminie Wielkopolskim z dnia 21 czerwca 2022 r. w sprawie uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Koźmin Wielkopolski na lata 2022-2026 - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

W dniu 21 czerwca 2022 r. Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim podjęła uchwałę nr XLIII.307.2022 w sprawie uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Koźmin Wielkopolski na lata 2022-2026, zwaną dalej „uchwałą”.

Uchwałę podjęto na podstawie: „art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.) oraz art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2022r. poz. 172 ze zm.)”.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 24 czerwca 2022 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Do podjęcia przedmiotowej uchwały upoważnia radę art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 172), zwanej dalej „ustawą”. Z treści art. 21 ust. 2 ustawy wynika, że: „Wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien być opracowany na co najmniej pięć kolejnych lat i obejmować w szczególności: 1) prognozę dotyczącą wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach; 2) analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata; 3) planowaną sprzedaż lokali w kolejnych latach; 4) zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu; 5) sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach; 6) źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach; 7) wysokość kosztów w kolejnych latach, z podziałem na koszty bieżącej eksploatacji, koszty remontów oraz koszty modernizacji lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, koszty zarządu nieruchomościami wspólnymi, których gmina jest jednym ze współwłaścicieli, a także koszty inwestycyjne; 8) opis innych działań mających na celu poprawę wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, a w szczególności: a) niezbędny zakres zamian lokali związanych z remontami budynków i lokali, b) planowaną sprzedaż lokali”.

Ustawodawca określając w art. 21 ust. 2 ustawy materię, którą winien regulować program posłużył się zwrotem „w szczególności”, co oznacza, iż omawiana delegacja ustawowa nie ma charakteru zamkniętego. Istotne jest jednak, aby rada gminy w programie zamieściła postanowienia odnoszące się do co najmniej wszystkich kwestii wymienionych w tym przepisie. Pominięcie bądź niewypełnienie dyspozycji któregoś z obligatoryjnych elementów powoduje, iż taka uchwała dotknięta jest istotną wadą prawną. Realizacja upoważnienia wynikającego z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy wymaga bowiem ujęcia w programie wszystkich elementów wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy i w sposób zgodny z tymże przepisem, w przeciwnym wypadku konieczne jest stwierdzenie nieważności uchwały w całości (por. wyrok WSA we Wrocławiu z 16 września 2014 r., IV SA/Wr 201/14, wyrok WSA w Lublinie z 30 września 2014 r., II SA/Lu 670/14, wyrok WSA w Łodzi z 2 lutego 2017 r., III SA/Łd 956/16 oraz wyrok WSA w Gliwicach z 15 czerwca 2020 r., II SA/Gl 1456/19; wszystkie powołane w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym orzeczenia sądów administracyjnych są opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Odnosząc powyższe do badanej uchwały, stwierdzić należy, że uchwalony przez Radę Miejską w Koźminie Wielkopolskim wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy nie normuje wszystkich zagadnień enumeratywnie wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy.

Zastrzeżenia organu nadzoru budzi sposób zrealizowania przez radę obowiązku uchwałodawczego określonego w art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy w zakresie prognozy dotyczącej stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach.

W rozdziale 2. uchwały, zatytułowanym „Prognoza dotycząca wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach”, rada postanowiła, że „stan techniczny mieszkaniowego zasobu Gminy określa się na bazie wyposażenia lokalu mieszkalnego w centralne ogrzewanie, instalację elektryczną, gazową, wodociągową i kanalizację” (§ 4 ust. 7). W myśl § 4 ust. 8 uchwały: „Wielkość oraz stan techniczny zasobu mieszkaniowego Gminy Koźmin Wielkopolski przedstawia tabela nr 1”. W powołanej tabeli, zamieszczonej w § 5 ust. 5 uchwały, zaprezentowano dane dotyczące wyposażenia poszczególnych budynków w instalacje (kolumna piąta), jednakże nie określono na tej bazie prognozy stanu technicznego mieszkaniowego zasobu gminy w poszczególnych latach.

W ocenie organu nadzoru, cytowane wyżej regulacje uchwały nie są wystarczające do wypełnienia dyspozycji z art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Zdaniem organu nadzoru, prawidłowa realizacja wskazanej normy kompetencyjnej polega na określeniu liczby lokali i budynków w poszczególnych latach oraz wprowadzeniu jakiegokolwiek klasyfikacji stanu technicznego zasobu mieszkaniowego w kolejnych latach. Zgodnie ze znaczeniem słownikowym, słowo „stan” znaczy tyle, co „sytuacja, w której ktoś lub coś się znajduje” (źródło: Słownik języka polskiego PWN, <https://sjp.pwn.pl/sjp/stan;2523760.html>). Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim, uwzględniając treść § 4 ust. 7 uchwały, powinna zatem była wskazać nie tylko wyposażenie lokali (budynków) w poszczególne instalacje, jak to uczyniła w tabeli nr 1, ale także określić wynikający z tego wyposażenia prognozowany stan techniczny (np. dobry, średni, zły, itp.) lokali (budynków) wchodzących w skład zasobu mieszkaniowego gminy i to we wszystkich latach obowiązywania uchwalonego programu. Określenie takiego stanu jest niezbędne nie tylko dla wypełnienia dyspozycji normy zawartej w art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, ale także dla prawidłowego unormowania warunków obniżania czynszu (art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy), o czym mowa w dalszej treści niniejszego rozstrzygnięcia.

Wykazany powyżej brak stanowi istotne naruszenie art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, mające wpływ na ważność całej uchwały.

Kwestie dotyczące zasad polityki czynszowej oraz warunków obniżania czynszu unormowano w rozdziale 5. uchwały. W § 7 ust. 6 rada ustaliła „następujące czynniki powodujące obniżkę stawki bazowej czynszu: a) położenie lokalu poza granicami administracyjnymi miasta – o 10% w stosunku do stawki bazowej, b) lokal w budynku użyteczności publicznej (szkoła) – o 10% w stosunku do stawki bazowej, c) brak w.c. w lokalu – o 10% w stosunku do stawki bazowej”.

Zdaniem organu nadzoru, rada nie uregulowała w sposób prawidłowy warunków obniżania czynszu, a tym samym nie wypełniła delegacji ustawowej w tym zakresie.

Zawarte w art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy upoważnienie do uregulowania w przedmiotowym programie warunków obniżania czynszu musi być realizowane z uwzględnieniem art. 7 ust. 1 ustawy. Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy: „W lokalach wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego właściciel ustala

stawki czynszu za 1 m² powierzchni użytkowej lokali, z uwzględnieniem czynników podwyższających lub obniżających ich wartość użytkową, a w szczególności: 1) położenia budynku; 2) położenia lokalu w budynku; 3) wyposażenia budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stanu; 4) ogólnego stanu technicznego budynku”. Powyższy przepis nakłada na gminę obowiązek ustalenia stawki czynszu z uwzględnieniem wszystkich enumeratywnie wyliczonych czynników. Przesłanki te muszą być bezwzględnie respektowane w uchwale organu stanowiącego gminy, niezależnie od okoliczności faktycznych i rzeczywistych uwarunkowań. Stanowią one bowiem minimum, które uchwałodawca powinien uwzględnić (por. wyrok NSA z 28 kwietnia 2020 r., I OSK 837/19; wyrok NSA z 25 czerwca 2010 r., I OSK 410/10; wyrok NSA z 12 lutego 2008 r., I OSK 1764/07). Oprócz uwzględnienia ww. czynników, rada winna również dokonać ich wartościowania. Zgodnie ze stanowiskiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, wyrażonym w wyroku z 15 czerwca 2020 r., II SA/Gl 1456/19: „Regulując zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu Rada powinna była uwzględnić co najmniej wszystkie wymienione w art. 7 ust. 1 ustawy czynniki, tj: położenie budynku, położenie lokalu w budynku, wyposażenie budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stan, ogólny stan techniczny budynku. Konieczne było także przypisanie każdemu z tych czynników określonej wartości, o którą obniżony zostanie czynsz”.

Tymczasem w treści cytowanej wyżej regulacji § 7 ust. 6 uchwały nie uwzględniono wszystkich ustawowo wymaganych czynników, tj. ogólnego stanu technicznego budynku. Wada ta jest konsekwencją zaniechania przez radę określenia takiego stanu, o czym była mowa powyżej. W niniejszej sprawie istotnym jest zatem zauważenie, że ogólny stan techniczny budynku został wskazany przez ustawodawcę jako odrębny - obok wyposażenia budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stanu - czynnik obniżający stawkę czynszu. Rada nie powinna była utożsamiać tych dwóch czynników, do czego w istocie doszło w ocenianej uchwale, bowiem pozostaje to w wyraźnej sprzeczności z wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 7 ust. 1 ustawy.

W świetle powyższego, uznać należy, że przepis § 7 ust. 6 uchwały został wydany z istotnym naruszeniem art. 21 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 7 ust. 1 ustawy, przy czym wadliwe unormowanie przez radę wymaganego ustawowo elementu, jakim są warunki obniżania czynszu, uzasadnia stwierdzenie nieważności całej uchwały.

Zakwestionować również należy, zdaniem organu nadzoru, przepis § 7 ust. 7 uchwały, w którym postanowiono, że „czynnikiem powodującym podwyższenie stawki bazowej czynszu jest wyposażenie lokalu w instalację c.o.”, jednakże nie przypisano temu czynnikowi żadnej wartości, o którą stawka czynszu miałaby być podwyższona. Tak sformułowana przez radę zasada polityki czynszowej jest niejasna, umożliwia stosowanie luzu interpretacyjnego przez organ wykonawczy gminy przy ustalaniu stawek czynszu (art. 8 pkt 1 ustawy), nie zapewniając tego samego poziomu praw i obowiązków dla adresatów znajdujących się w identycznej sytuacji. Uznać ją zatem należy za niespełniającą konstytucyjnego wymogu określoności przepisów prawa, a tym samym naruszającą art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Podsumowując dotychczasowe rozważania, tak skonstruowana uchwała w przedmiocie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Koźmin Wielkopolski na lata 2022-2026 nie może zostać uznana za wyczerpującą realizację kompetencji przyznanej Radzie Miejskiej w Koźminie Wielkopolskim w art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 2 ustawy, co rodzi konieczność stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Niezależnie od powyższego, organ nadzoru wskazuje także na inne istotne wady prawne, jakimi obarczona została oceniana uchwała.

Podkreślić w tym miejscu należy, że uchwała podejmowana na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy stanowi akt prawa miejscowego. Zgodnie z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach ustaw. Z kolei przepis art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej obliuguje organy władzy publicznej do działania na podstawie i w granicach prawa. Zasada praworządności wyrażona w art. 7 w związku z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymaga, żeby materia regulowana wydanym aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej i zarazem naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego (por. wyrok NSA z 14 grudnia 2011 r., II OSK 2058/11). Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach

i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. Z konstytucyjnej zasady praworządności i legalności aktów prawa miejscowego należy wyciągnąć także wniosek o zakazie powtarzania w aktach prawa miejscowego zapisów ustaw i ich modyfikacji, co potwierdza Naczelny Sąd Administracyjny w wyżej cytowanym wyroku: „powszechnie obowiązujący porządek prawny zostaje naruszony w stopniu istotnym nie tylko poprzez regulowanie przez gminę jeszcze raz tego, co zostało już uregulowane w źródle powszechnie obowiązującego prawa, lecz także modyfikowanie przepisu ustawowego, co możliwe jest tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego”.

Odnosząc powyższe do badanej uchwały, stwierdzić należy, że zawiera ona przepisy wykraczające poza zakres upoważnienia wynikającego z art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy, jak również w sposób niedopuszczalny wkraczające w materię ustawową.

W § 7 ust. 4 uchwały zapisano: „Najemca oprócz czynszu jest obowiązany do uiszczania związanych z eksploatacją mieszkania opłat niezależnych od właściciela, tj. opłat za dostawę do lokalu energii elektrycznej, gazu, wody oraz odbiór nieczystości płynnych i odpadów komunalnych w wypadku, gdy korzystający z lokalu nie ma zawartej umowy bezpośrednio z dostawcą mediów lub usług”. Regulacja ta wkracza w materię unormowaną w art. 9 ust. 5 i ust. 6 w związku z art. 2 pkt 8 ustawy, dodatkowo ją modyfikując. Zgodnie z tymi przepisami: „W stosunkach najmu oprócz czynszu wynajmujący może pobierać jedynie opłaty niezależne od właściciela, a w wypadku innych tytułów prawnych uprawniających do używania lokalu, oprócz opłat za używanie lokalu, właściciel może pobierać jedynie opłaty niezależne od właściciela, z zastrzeżeniem ust. 6” (art. 9 ust. 5), „Opłaty niezależne od właściciela mogą być pobierane przez właściciela tylko w wypadkach, gdy korzystający z lokalu nie ma zawartej umowy bezpośrednio z dostawcą mediów lub dostawcą usług” (art. 9 ust. 6), „Ilekoć w ustawie jest mowa o: [...] opłatach niezależnych od właściciela - należy przez to rozumieć opłaty za dostawy do lokalu energii, gazu, wody oraz odbiór ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych” (art. 2 pkt 8).

W § 7 ust. 11 uchwały rada postanowiła, że: „Czynsz najmu płatny jest z góry do dnia 30 każdego miesiąca na rachunek bankowy wynajmującego lub w kasie Urzędu Miasta i Gminy Koźmin Wielkopolski”. W odniesieniu do tego przepisu stwierdzić należy, że rada gminy nie jest uprawniona do ustalania terminów i sposobów uiszczania należności czynszowych. Organ nadzoru zwraca uwagę na postanowienia art. 669 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360), zgodnie z którymi najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym (§ 1), a jeżeli termin płatności czynszu nie jest w umowie określony, czynsz powinien być płacony z góry, a mianowicie: gdy najem ma trwać nie dłużej niż miesiąc - za cały czas najmu, a gdy najem ma trwać dłużej niż miesiąc albo gdy umowa była zawarta na czas nieoznaczony - miesięcznie, do dziesiątego dnia miesiąca (§ 2). Organ nadzoru podziela stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, wyrażone w wyroku z 18 lipca 2012 r., IV SA/Wr 131/12, że: „[...] uchwalony przez radę gminy na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 4 ustawy wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy nie może zawierać szczegółowych regulacji będących w przyszłości elementem umów najmu lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy. Rada gminy, określając m.in. zasady polityki czynszowej, nie jest władna do wskazywania, w jakim terminie ma być płacony czynsz”. Dlatego też zawarta w § 7 ust. 11 uchwały regulacja dotycząca tej kwestii wykracza poza przyznane radzie upoważnienie wynikające z art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 4 ustawy.

W § 7 ust. 12 uchwały przyjęto, że: „Stawki czynszu podnoszone będą nie częściej niż raz w roku. Wynajmujący lokal może podwyższyć czynsz, wypowiadając dotychczasową wysokość czynszu na piśmie, najpóźniej na trzy miesiące naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego”.

Odnosząc się do zdania pierwszego wskazanego przepisu, zauważyć należy, że dopuszczalna częstotliwość podwyższania czynszu została unormowana w art. 9 ust. 1b ustawy: „Podwyższanie czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, z wyjątkiem opłat niezależnych od właściciela, nie może być dokonywane częściej niż co 6 miesięcy. Termin ten biegnie od dnia, w którym podwyżka zaczęła obowiązywać”. Zdaniem organu nadzoru, rada nie ma upoważnienia do stanowienia o częstotliwości podwyżek czynszu, skoro częstotliwość ta wynika z ustawy. To organ wykonawczy gminy, jako organ gospodarujący mieniem, w tym mieszkaniowym zasobem gminy, i zawierający umowy z podmiotami wynajmującymi lokale w mieszkaniowym zasobie gminy, będzie dokonywał podwyżek czynszu z zastosowaniem zasad określonych w ustawie.

Z kolei zdanie drugie § 7 ust. 12 uchwały stanowi sprzeczną z prawem modyfikację przepisów art. 8a ust. 1-3 ustawy, w myśl których: „Właściciel może podwyższyć czynsz albo inne opłaty za używanie lokalu,

wypowiadając jego dotychczasową wysokość, najpóźniej na koniec miesiąca kalendarzowego, z zachowaniem terminów wypowiedzenia” (ust. 1), „Termin wypowiedzenia wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu wynosi 3 miesiące, chyba że strony w umowie ustalą termin dłuższy” (ust. 2). „Wypowiedzenie wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu powinno być pod rygorem nieważności dokonane na piśmie”.

Zdaniem organu nadzoru, poza zakres upoważnienia ustawowego wykracza również regulacja § 7 ust. 13 zdanie drugie uchwały: „Za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie”.

Kwestia odpowiedzialności solidarnej za zapłatę czynszu i innych należnych opłat w stosunku najmu lokalu unormowana została w art. 688¹ Kodeksu cywilnego, co wyklucza kompetencję prawodawczą rady gminy. Na dzień podejmowania badanej uchwały przepis ten miał brzmienie: „Za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie” (§ 1), przy czym ustawodawca zastrzega, że „Odpowiedzialność osób, o których mowa w § 1, ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania” (§ 2). Jednakże zwrócić należy uwagę, że w tym czasie ogłoszona była już ustawa z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2459), która mocą art. 1 pkt 6 zmieniała brzmienie § 1 w art. 688¹ Kodeksu cywilnego na następujące: „Za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na jego utrzymaniu, którzy nie są w stanie utrzymać się samodzielnie”. Nowelizacja weszła w życie z dniem 30 czerwca 2022 r., a więc jeszcze przed przewidywanym wejściem w życie badanej uchwały (uchwała została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego 1 lipca 2022 r. pod poz. 5003 i zgodnie z jej § 13 winna wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia). Opisana sytuacja szczególnie wyraźnie obrazuje negatywne skutki bezprawnej ingerencji prawodawcy miejscowego w materię ustawową, kiedy to w sytuacji zmiany przepisów ustawowych przyjęte regulacje aktu prawa miejscowego stają się niespójne, czy wręcz niezgodne z przepisami powszechnie obowiązującymi wyższymi rangą.

W świetle powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie

1. Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

2. Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Michał Zieliński
(dokument podpisany elektronicznie)

Otrzymują:

Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim

Burmistrz Miasta i Gminy Koźmin Wielkopolski